

Hámori Zsófia

NINCS IDŐ!

Hámori Zsófia

NINCS IDŐ!

(és más elbeszélések)

Magánkiadás

© Hámoriová Žofia, 2014, 2016
ISBN 978-3-9524600-1-6

Második kiadás

Nincs idő!

MÁSFÉL ÓRÁVAL KORÁBBAN KEL, mint ahogyan a vekker ébresztenié. A kávéfőzőt még előző este kipucolja és újratölti, hogy reggel csak a gombot kelljen megnyomni rajta, és máris csöpögjön a keserű nedű. Legelső útja a fürdőszobába vezet. Lezuhanyozik és haját mos, minden reggel, mert frissen, fitten érkezni a munkahelyre nála alapszabály. A lábán a szőrfedő már elérte a fél millimétert, úgyhogy leborotválja. A kellemesen forró zuhanyvíz folyama alatt lepergeti az agyában a mai nap teendőit: megírni az e heti határidős projekt összegzését, online meeting a negyvenkettes ügyféllel, a könyvelési cégadatok lekérése a humán osztályon, számlabefizetés. A kávé elkészült, érezni aromás illatát. Kilép a kádból, megtörölközik, és magára veszi a fehér frottírköpenyt. Puha, kínai papucsában kitrappol a konyhába. Gyorsan összedob két szelet pirítóst, megkeni lekvárral, majd kávé töltsötét, horoszkópos bögrébe. Az étkezőasztalon múlt havi magazinok hevernek. Leül, maga elé húzza az egyiket, kávé töltsötét, és lapozgatni kezdi. A fürdőszobában, a fal melletti kosárban is van már legalább egy tucat hasonló papírszemét, ideje lenne kiválogatni, gondolja eszegetés közben. Nincs kedve elolvasni a cikkeket, ezért csak végignézi a képeket. A hálószobában kukorékolni kezd a vekker. Miközben feláll, kiissza a bögre tartalmát, lerakja a morzsával teli tányér mellé, azután a hálóba megy, hogy kinyomja az ébresztőórát. Észreveszi, hogy túl sötét van. Az ablakhoz lép, feltekeri a redőnyt, és kinyitja az ablakot. A Nap épphogy

felébredt, egy távoli, magas épület aljánál kukucskál. Kétszer teleszívja tüdejét a hús, reggeli levegővel, aztán becsukja az ablakot. Nincs idő relaxálni.

A fürdőszobába megy és sminkel. A haja még félig nedves, ezért beszárítja. Tupír a fejtetőn, kevés hajlakk, és kész. Minden hajszál a helyén. Az előszobai ruhásszekrény fogantyújára akasztott fogason készenlétkben várakozik egy bézs, vasalt blúz és a hozzá illő sötétkék kosztümnadrág. Rengeteg szoknyája van, de azokat inkább tavaszra tartogatja. Ma teletalpú félcipőt vesz, mert a túsarkúban hamarabb elfárad a lába. Miután felöltözött, tetőtől talpig végigméri magát a tükörben: sosem lép ki az ajtón úgy, ha külseje akárcsak egyetlen porcikájával is elégedetlen. Ezt a megszokást még az édesanyja nevelte belé. A cenzúra sikeres, már csak egy kardigán hiányzik. Nyolc óra, éppen időben van. Vállára akasztja a patentos, fekete táskát, de indulás előtt még belekukkant: pénztárca, személyi iratok, bérlet, határidőnapló, toll, mobiltelefon, kulcsok, piperetükör, rúzs, egy csomag zsebkendő. Minden megvan, ami kell.

A belváros dolgos hangyabolyként nyüzsög. A zsúfolt megállóban kétpercenként váltják egymást a buszok, a sárga villamos ideges emberektől fürtösödve hernyózik a nagykörúton. A metró hangoosan dübörög a föld alatt, a mozgólépcső lejáratánál két zöld mellesényes diákmunkás szélesebb tempóban napilapot osztogat a munkába igyekvőknek. Tömött néparadat hömpölyög a szűk utcákon, folyamatos autóduda és motorzaj hallatszik mindenfelé.

A nyaklancán az érem megremeg, amint sietve szedi lefelé a lépcsőfokokat. Az aluljáró büféje előtt háromszemélyes sor kígyózik. Beáll egy középkorú, kalapos úr mögé, negyedeknek. A sor lassan halad, mert valaki nem tud dönteni a pizzakrémes és a sajtos pogácsa között. Idegesen topog a lábával, a karóráját nézegeti: remélhetőleg ma sem fog elkésni. Mögé lép egy öltönyös, aktatászkás

fazon. Most ő az egyedüli nő a sorban. Amikor a pulthoz ér, az árus meg sem kérdi, hogy mit kér, egyből nyújtja felé a sonkás-zöldséges dupla szendvicset és a kis doboz almalevet. Minden reggel ugyanazt veszi. Az ebédje. Rendszerint a munkahelyen fogyasztja el, nem szeret gyorséttermekbe járni, mert zsúfoltak és drágák. Azonfelül időpazarlás. Ha az asztalánál ebédel, nem kell abbahagynia a feladatot, amin éppen dolgozik. Étrendjében mindössze heti kétszer szerepel főtt étel: szombaton és vasárnap. Gyűr egyet a papírzacskó száján, és a táskájába gyömszöli. Útban a villamos felé, a lépcsősor tetején, egy hajléktalan az orra alá dörgöl egy mocskos műanyag poharat, és aprópénzt kér. Keresztülnéz rajta és odébb megy, magához szorítja a táskát.

– Miért nem megy inkább dolgozni, ahelyett, hogy pimasz naplopó módjára idegesíti a járókelőket? – kiabál hátra a csövesnek.

– Az isten verjen meg, te kurva! – hangzik a dühös válasz. Visszamegy, és arcul üti a koldust. Amaz egy jókorát köp a szeme közé. Földre dobja válltáskáját, elkapja a csöves karját, megtekéri, hogy az a földre térdepel fájdalmában. Kiált egyet, mire ő elkapja a nyakát és eltöri. A csöves eldől, mint egy darab fa. Körbenéz, hogy látta-e valaki az iménti incidenst, de az emberek annyira elfoglaltak a rohánással, hogy szemrebbenés nélkül mennek el mellette, többek szúrós tekintettel méregetik, amiért ott áll egy kitekert nyakú hullával a lába előtt, és emiatt ki kell, hogy kerüljék, noha nagyon sietnek. Arrébb rúgja a koldus tetemét, megigazgatja blúza félrecsúszott gallérját, felveszi a földről a táskáját, és csatlakozik a munkába menetelőkhöz.

A piros lámpán átszáguldó trolibuszon ülőhelyért verekednek az emberek. Egy fiatal lány lelökődik a járműről a félig nyitott ajtón, amibe már annyi lyukat rágott a rozsda, hogy semmit sem véd. A szomszéd utcában valaki egy öregasszonyt gázol el a zebrán, amiért

volt mersze a zölden villogó gyalogoslámpa ellenére átsétálni az út túloldalára. De nincs idő megállni és sajnálkozni. A forgalom halad tovább, a holttest pedig majd porrá hengerelődik attól, hogy százával gurulnak át rajta az autó- és buszkerekek. Aki villamos elé pottyan, szerencsésebb. Azonnal vérlepénnyé módosul, mint egy szélvédőn szétloccsant muslinca. A vér kevésbé szennyezi az utcákat, mint a csontos testrészek, és a tömegközlekedést sem nehezíti. A bosszantó fennakadások gyakoriak egy nagyvárosban. Vannak, akik saját erkélyeikről ugrálnak le a busz tetejére, ha észreveszik, hogy a megállóba ért, és gyalog már nem érnének le időben, hogy felszállhassanak rá.

A közért mögött egy férfi baseballütővel veri be egy autó szélvédőjét, ami az áruszállító teherautó elöl elfoglalva a helyet az üzlet raktárbejárata előtt parkol. Egy piarista ablakpucoló, akinek egy perccel ezelőtt elválták a biztonsági kötelét – mert levegőben lógó állványán zavarta az irodai kilátást –, hatvanhat emelet magasból zuhan az aszfaltra.

A villamoson egy idős bácsika szívrohamot kap, és összeesik az ajtóban. Az emberek svungja egy óriási kezét formálva kidobja őt a szerelvényből, mert nem tudnak tőle le- és felszállni. A bácsi a szemetes mellé gurul, a közlekedés ismét zökkenőmentes.

Mindenki mogorva és nagyon elfoglalt. Aki nem az, meghal. A gépezet nem tűr meg gyenge láncszemet. Egy dolgozó társadalomnak nincs szüksége boldog, nyugodt és mindennel elégedett emberekre, akik csak napi nyolc órát dolgoznak és kellően kipihentek. Nincs idő az emberi ostobaságokra. A rendszer csak annyi szünetet enged, amíg a közlekedési lámpa piros színről zöldre vált.

Pontban kilenckor érkezik a munkahelyére. Helyet foglal az asztalánál, és legközelebb este hét órakor kel csak fel. Akkor hazamegy, vacsorázik, majd kilenctől tizenegyig folytatja a munkát, otthon.

Nem szereti ugyanis félbehagyni az aznap elkezdett feladatait. Miután végez, kivasalja a másnapra szánt blúzt, és bekészíti a kávéfőzőt. Éjfél körül aludni tér. Az ágyneműje ugyanolyan gombócba gyűrve várja, ahogyan reggel itthagya. Sosem bajlódik a bevetésével. Elégedetten merül álomba: vége egy újabb hatékony napnak.

A következő hét hétfőjén minden a szokott terv szerint halad, egészen addig a pillanatig, amíg be nem ér az irodába. Benyomja a számítógép indítógombját, majd kipakol a táskából: szendvics az asztalra, határidőnapló a fiókba. Épp az egerért nyúl, hogy a beérkező levelek letöltésére kattintson, amikor megcsörren az asztalán a telefon.

A főnöke az irodába kéreti. Nincs ideje azon gondolkodni, vajon mit akarhat tőle ilyen kora reggel, mert a szemei előtt már az aznapi feladatok sorakoznak, prioritás szerint rangsorolva: fixálni a pénteki megrendelések részleteit az illetékes cégekkel, megfogalmazni a marketing hirdetés szövegét olasz nyelven, hitelesíteni a múlt heti meeting jegyzőkönyvét.

Belép az irodába, a főnök megkéri, hogy foglaljon helyet. Leül, és miközben titkárnősen keresztbe veti egyik lábát a másikon, meghallja, hogy közvetlen munkatársnője az irattárban mappákat rendezget. Eszébe jut, hogy lassan két hete könyörög neki a Stevenson aktáért, mert el kell indítania egy megkésett átutalást, amihez szüksége van a szerződésben feltüntetett számlaszámra. Nincs több idő a várakozásra, amint itt végez, saját maga fogja megkeresni azt az aktát.

- Cégünk a továbbiakban nem tart igényt a munkájára.
- Tessék?

– Jól hallotta. Holnaptól nem kell bejönnie. Bár ha jobban belegondolok, akár most rögtön hazamehet. Kérem, szedje össze a holmiját.

A hír annyira váratlanul éri, hogy elsápad. Izzadni kezd, nem érti a dolgot, hiszen pár napja egyeztek meg egy kijevei utazásban, tudniillik önként vállalta, hogy képviseli a céget egy nemzetközi konferencián.

– Indoklás? – kérdő tekintettel néz a főnökre.

– Nincs indoklás. Ez a vezetőség döntése. Úgy véljük, egyes társai munkához való lojalitása figyelemreméltóbb az önénél.

Az a fajta düh önti el, amelyiktől az ember keze ökölbe szorul.

– A kiléptető papírokat és az e havi fizetését megkapja postán. A belépőkártyáját majd adja le a portán.

Arra készül, hogy felháborodásának hangot adva felszólal önön hatékonysága védelmében. Épp szóra nyitná a száját, ám ekkor munkatársnője tűnik fel, aki mindvégig csendben lapított az irattárban. Egy köteg papírral a kezében a főnök asztalához slattyog, és fontoskodó hangnemben ecsetelni kezdi, hogy ezeket haladéktalanul alá kell íratnia. A főnök nyájasan helyesel és átveszi az iratokat a nőtől, aki ezt követően visszasétál a szomszédos helyiségbe. Mindketten olyan természetesen viselkednek, mintha ő már a szobában sem lenne.

– Ne higgye, hogy pótolhatatlan – szól hozzá a főnök érzéketlen nagyképszerűséggel, közben rá sem néz, aláírást firkant az egyik lap aljára.

– A gazember! Még élvezi is, hogy itt fölényeskedik – dühöng magában.

Legszívesebben egy akkorát bemosna most ennek a személtládának, aki hidegvérrel lerombolja az ő perfektt életét, hogy még az orra vére is eleredjen.

– A beszélgetésnek vége, távozhat.

Felpattan a székről, az íróasztalhoz lép, és behúz egyet a férfinak, hogy az a gurulós bőrszékével együtt hátrazuhan.

– Megértem, hogy dühös – szólal meg a főnök orrhangon, mi alatt ujjával az orrából ömlő vért maszatozza. De ő ekkorra már régen nincs az irodában.

Kiüríti a fiókját, felkapja a táskáját, és sértődött arccal a lift felé indul. Az ebédje az asztalon marad. Reggel tíz óra van, de az emeleten senkinek sem tűnik fel, hogy ő már elmenni készül. A földszinten a portás elé hajítja a kártyát. Amaz nem néz rá, egy fontos hívást intéz.

Most mihez kezdjen? Magába roskadva üldögél egy lakóház főbejáratának utcára nyíló lépcsőjén. Csak a munkához ért, ez tölti ki az életét. Holnaptól mivel töltse az idejét?

Teljes tanácsstalanságba süpped. Elfigyeli az embereket maga körül: valamennyien a dolgukra igyekeznek. Senki sem álldogál és mélázik a Nap kergette felhőfoszlányokon az égen, vagy a villamos ajtajának élesen kerepelő hangján. Nem is keseregnek egy hideg, koszos lépcsőfokon csücsülve azon, hogy valami az életükben nem a szokott terv szerint alakult. Dolgoznak, sűrögnek, ki-ki a maga szabályos pályáján, alkalmazkodva a hirtelen támadt változásokhoz. Csakhogy az ő pályája megszakadt, az utat szegélyező jelzőfények kialudtak.

– Minden rendben? Nincs szüksége segítségre? – egy ismeretlen férfi megérinti a vállát, és aggódóan mosolyog.

– Az imént vesztettem el az állásom. Mostantól semmi sem lesz rendben – hangzik a kétségbeesett, zokogó válasz.

– Ne butáskodjon! – neveti el magát szerényen a férfi. – Majd talál másikat, talán még jobbat is, mint ami idáig volt.

– Gondolja? – szipog, nedves szemével a férfira tekint.

Az idegen eltöpreng annyi időre, amíg picit feljebb tolja orrán a szemüveget, majd így szól:

– Higgye el, hölgyem, én ebben a pillanatban sokkal kilátástalanabb helyzetben vagyok, mint maga, és csekély az esélye, hogy helyre tudom hozni a dolgaimat – mindezt olyan kedvesen sugárzó tekintettel és vígkedélyű hangon mondja, hogy ő akaratlanul is elmosolyodik.

– Először is, hívja fel, akit szeret, beszélgessenek, az biztosan megnyugtatja. Aztán menjen szépen haza, igyon egy pohár vizet, és aludjon egy nagyot. Meglátja, holnap reggel már nem fogja ilyen szörnyűségesnek látni a dolgokat.

Maga elé mered. Hívjon fel valakit, akit szeret? De hiszen senki-je sincs. Néha összefekszik jöttment alakokkal, akiket a bárban csíp fel, egy-egy túlórára, fárasztó nap után, lazításként. De komolyabb kapcsolatra nem marad ideje a rengeteg munka miatt.

– Ne féljen, minden gödörből létezik kiút.

– Köszönöm.

– Viszlát – mosolyogva int egyet, azután futásnak ered, célba véve az utca túlvégébe befutott buszjáratot.

Követi tekintetével az ismeretlent, amíg az felpattan a nyitva hagyott hátsó ajtón, és a jármű pöfögve megindul a következő megálló felé. Az úton elsuhan egy biciklis. Egy nő hevesen vitatkozik a mobiltelefonjával, és arrogánsan bevágja fehér Opelje ajtaját.

Megszólal a feje fölött a kapucsengő. Felnéz, és egy futárt lát maga mellett, csomaggal a kezében.

– Jó napot kívánok – köszönti halkán.

– Kézcsók.

– Mondja, nincs szüksége munkaerőre?

– Jómagam is alkalmazásban állok – válaszol meglepetten a férfi, mielőtt eltűnik a bejárati ajtó mögött, amit mostanra a csomag címettje kinyitott neki.

Ideje hazaindulni. Érzi, hogy a gyomra még mindig görcsben kucorog, de egy picit nyugodtabban szedi a levegőt. Amikor az aluljáróhoz ér, a büfés, akitől reggelente a szendvicset veszi, rápillant. Egymást nézik egy rövid ideig, de a büfés nem ismeri fel. Csüggedt mosoly jelenik meg az arcán. Mostanra a csöves holtteste is eltűnt a lépcsőről.

Belép a lakásba, ledobja lábáról a cipőt, táskája a kanapén landol. Megáll és körülnéz: most látja csak, mekkora a felfordulás. Annyit túlórázott az elmúlt időszakban, hogy nem volt ideje kitakarítani. Csakis a munkával kapcsolatos dolgait tartotta rendben: a kosztümöket, blúzokat, hivatalos iratokat, az íróasztalát. A Napnál is világosabb: az egyetlen előnyére írható dolog, hogy keményen dolgozik. Az üzenetrögzítő piros kislámpája villog: üzenete érkezett. Lejátssza. Egyik kollégája hívta azzal az utasítással, hogy a múlt havi kimutatásban pótolja a hatos számú grafikon egy kimaradt cikelyét. Cinikusan sóhajt egyet. Úgy tűnik, a céges rendszeren még nem futott át, hogy ma kirúgták.

A konyhába megy, enged magának egy pohár vizet. A kredencen heverő üvegtálból elvesz egy körtét, és beleharap. A faliórára pillant: alig múlt tizenegy. Életében nem ért még haza ennyire korán. Elballag a nappaliba, az íróasztalhoz. Felkapcsolja a laptopját, közben megint harap a körtéből. Három, a prioritás mappába beérkezett céges levél. Nem olvassa el őket, egyből a törlés gombra lép. Megnyit egy böngészőt, begépel az álláskereső portál címét. Amíg az oldal töltődik, kiissza a vizet, és kigombolja a blúzáát. Megpillantja az oldal legtetjén a legelső hirdetést: a cége keres megbízható,

lojális és terhelhető munkaerőt, azonnali kezdéssel. Az irodai széke még szinte meleg, de az interneten máris ott a frissen ropogós munkaajánlat, amely az ő alig egy órája megüresedett helyére csábítja az újoncokat.

– Igazságtalanság! – a hirdetés láttán könnybe lábad a szeme. Megfogja a laptop felhajtott monitorját, és lecsukja. A gép automatikusan alvó üzemmódba lép. Átmegy a hálóba. A paplanja a szokásos gombócban az ágy közepén. Elveti magát az ágyon, a plafont bámulva gondolkodik.

Vissza kell jutnia a gépezetbe. Munka kell, különben tehetetlen lesz. Úgy érzi, most jót tenne, ha megfogadná az idegen tanácsát, és kialudná magát. Az oldalára fordul és behunyja a szemét, de parancsnok kötelességtudata nem engedi elaludni. Odaát a nappaliban megszólal a telefon. Unottan kimászik az ágyból, és átvánszorog a másik szobába, hogy felemelje a kagylót.

– Halló?

– Üdvözlöm, a Halál vagyok – hangzik a vonal túlsó végéről.

– Mit parancsol?

– Lenne az ön számára egy ajánlatom.

– Nézze, nekem nincs időm butaságokra. Új állást kell találnom, azonnal!

– Nos, éppen erről van szó. A túlvilágon jelenleg rengeteg a papírmunka. Elkelve egy dolgozó kéz.

Mosoly csillan az arcán.

– Lehetne a személyi asszisztensem. Nemigen szeretek határidőnaplót vezetni, ám így nehezen jegyzem meg, melyik kliensemnél mikor vagyok hivatalos.

Ez nem is hangzik rosszul, gondolja. Új munkakör, új tapasztalatok.

– Mit szól hozzá? – kérdi nyájas profizmussal a Halál.

- Nem bánom, találkozunk egy óra múlva.
- Eljövök önért.
- Rendben. Várom.

A telefonkagyló a helyére kerül. Újra fontolóra veszi az imént hallottakat, és derűs izgatottság fogja el. Munkagondja megoldódni látszik, hamarabb, mint remélte. Új lehetőség nyílik számára, hogy bizonyítsa: rendkívüli hatékonysága nélkülözhetetlen.

A számítógéphez lép, és kinyomtat egy példányt frissített önéletrajzából.

– Hasztalan tovább siránkoznom – mondja elégedetten –, a mai nap csakis jól végződhet.

Ébredés

(Néha meg kell halnod ahhoz, hogy észrevedd a nyilvánvalót.)

ÁTLAGOS HERCEGNŐ VAGYOK, REBELLIS LÉLEKKEL. Ez annyit jelent, hogy szívesebben vágtázom kedvenc csődöröm hátán hosszú délutánokon át, szabadon repülve a friss, erdei fenyőktől illatos szélben, mint üldögélek tüllruhában, arcomon műmosollyal a szalonban, teát kortyolgatva, vagy teszem tönkre a látásom giccses virágmin-tás keszkenők unalmas hímezgetésével.

Királynő nagynéném nem támogatja hercegnőhöz méltatlan viselkedésemet. Egyezségünk, mely – az általa nevezett – kicsapongó életmódom kezdetén született, így szól: tanulj és tapasztalj, nincsenek határaid, de ha elérted a húszéves kort, azontúl érett felnőtt nőként élsz tovább, cselekedeteiddel bizonyítva, hogy örökösöm-ként méltó uralkodója leszel országodnak, ha eljön az ideje. Sajnos eljött az idő.

Egy herceg társául szemelt ki magának. Túl jó nevelést kaptam, ezért nem ellenkezem. Ma kéri meg a kezemet a trónteremben, nyilvánosan.

– A lényeg, hogy ne gondolkozz! Ess túl hamar a dolgon, s utána már nem fáj – mondogatom magamnak, amíg az egyik szolgáló mutatós frizurává fésüli a hajamat.

Kék selyemlepedős ágyamon kiterítve a ruha, amelyet e dicső alkalmából felveszek. Hollófekete, nehéz, hosszú ujjú bársonyruha,

mély kivágással, dupla szoknyarétege háromnegyed részig fedett, alsó része vérpiros színű. A dekoltázs szegélyét és a derék választóvonalát bíbor színű csík díszíti. A kedvencem.

Amint a királynő a szobámba lép és rápillant, felháborodva így szól:

– De kedvesem, egy ilyen ünnepen nem ildomos feketében lenni. Ne feledd a gyémánt nyakláncot! Látszódjék a külsődön, hogy ki vagy.

– Nem tudom, hogy ki vagyok – gondolom magamban.

Habár számomra kín az egész ceremónia, engedelmeskedem. A fekete ruhából hófehér lesz, a hajamat pedig édes loknikba rendezik. Egy romantikus festményből kilépett csendélet-menyasszonnyá változom. Nézem magam a tükörben, de csak egy idegen nő tekint vissza rám, akinek az arca az enyémmre hasonlít. Hová veszett belőle a bátorság?

A trónterem tömve a környék nemességével, valamennyien úgy tesznek, mintha engem ünnepelnének. A herceg a trónszék előtt áll és vár. Néném árnyékában, magasztos harsonaszóra bevonulok, mintegy saját esküvői szertartásom díszvendégeként. A töretlen protokoll mindenek felett.

Hercegem igazi mesébe illő dalia: szőke, fürtös haj, kék szem, határozott, tükörsimára borotvált áll, lovagi tartás és testalkat. Hozzám hasonlóan ő is fehérben van, aranygombokkal ékesített mellénye a kék világos árnyalataiban játszik.

– Csodaszép vagy! – szól a herceg, s látszik a rajongás a szemében. Kívánhat nő ennél többet?

Mindenki oly elégedett, engem kivéve. Idegesít önnön modorosságom, ahogy viszolyogva fogadom a herceg érintését, amikor táncra kér. Miközben keringőzünk a mennyezet szikrázóan szép csillárjainak tündöklő börtönében, úgy érzem, a ruha, amelyet vise-

lek, kezd aggasztóan szűkülni, mintha egyre összébb menne rajtam. Elszorítja mellkasomat, hogy szinte alig kapok levegőt. Megszédülök, mire a herceg megijed, két kézzel kap a derekam után, hogy el ne essem.

– Nem érzem jól magam – sóhajtom, majd eltámolygunk egy szabad ülőhelyig.

Egy vörös bársonypuffon megpihenve, szolidan kapkodom a levegőt. Hercegem gálánsan felajánlja, hogy hoz egy pohár bort. Kihasznlom kedvességét és igent mondok, így pár percre egyedül maradhatok.

A vigadó vendégseregre tekintek: köröttem zavaros zszibongás, mindenfelé kacagó arcok, tettetett boldogság. Beleszédülök a visszataszító látványba, majd megszólal egy hang a fejemben:

– Menekülj, amíg még nem késő!

A zsúfolt teremben a herceget fürkészem. Az egyik szélesre tárt erkélyajtónál áll, néhány pocakos, csatos cipős, vidéki urasággal társalog.

– El kell szöknöd innét, de tüstént!

A szoba tölgyajtaja lomhán zárul mögöttem. Háttal az ajtónak támaszkodom, mindkét kezemmel tartva a kilincset. A barokk mintájú, zöld falra szerelt gyertyatartóban olvadt csonkok pislákolnak, a forró viasz a padlóra csöpög. Sietnem kell, mielőtt bárkinek feltűnne a hiányom. Ingerülten letépek magamról a fehér ruhát, és keresztüllépek rajta. Béklyó nem érdemel tiszteletet. Felöltöm fekete viseletemet, és szétbontom a loknikat, hogy hajam hanyag hullámokban omolhasson a vállamra.

Halkan leesonok a szekrény mögül nyíló titkos csigalépcsőn. A kőfalba vájt tenyérnyi ablakréseken át beszűrődő gyenge fény arra figyelmeztet, hogy időközben beesteledett. Végigfutok a kihalt cselédszárnyon, konyhai szolgák megilletődött tekintete kísér, majd a

dohos pincealagúton át, megkerülve az öröket, észrevétlenül kisurranok a kastélyból. Odabenn a fényűző ünnepély nélkülém folytatódik.

A varázserdőben végre biztonságban érzem magam. Nem gondolkodom, csak futok, minél távolabb az emberektől, az életemtől, önmagamtól. Sötét éjszaka van már, csak a Hold világít. Fekete ruhámban egygy olvadok a bokrok árnyékával. Hangtalan özként iszkolok égig érő, dús fák sűrűjében, a cinkos baglyok nem követik füttyel lépteim nyomát. Lassítok, szeretném érezni az éjszaka csendjét, ahogyan az árnyakkal teli homály körülölel, és gondolataimat visszhangozza. Szentjánosbogarak villognak az ibolyaszín levegőben, a keskeny törzsű fenyők tövében puhán mocorog a fű. Az éj karmesteri pálcájának láthatatlan lendülete nyomán felcsendül a természet titokzatos dallama. A látszólag alvó világ éberen figyel és vár. Lehunyom a szemem, és megmerítkezem e fenséges melódia gyöngéd hullámaiban.

Rövid idő múlva lódobogásra és távoli kiáltásokra leszek figyelmes. Riadtan kapkodom körbe a tekintetem, nem tudom, a hang melyik irányból jön. Észrevették szökésemet, s most értem jönnek! Ereimben végigszágul a félelem, s rohanni kezdek, hanyatt-homlok menekülve a lóiramban közeledő vész elől. Szoknyám alja szikrát hányva súrolja az aljnövényzetet. Vaktában váltogatom a menetirányt, nehogy túl hamar utolérjen a nem kívánt végzet. A kiáltások halkulnak, ám én annál gyorsabban szedem lábaimat. Zilált hajkoronám mint fekete palást, röptében követi iramom.

Hirtelen elfognak a fák, és egy egészen pirinkó, kerek tisztáshoz érek. A fenyők magas oszlopsort alkotva körgyűrűt zárnak be, melynek közepén derékig érő, lenge fűtenger hullámszik, valamennyi vé-

konyka fűszál végén bóbítaszerű bimbócska ragyog. A hangok egyre közelednek.

Lábam a tisztás közepén legyökerezik, s szorongó lélekkel must-rálom a fák árnyékát, vajon melyik oldalról bukkan majd fel vitéz hercegem. Minden porcikám ellenkezik a gondolattal, hogy visszatérjek a kastélyba, de féltő, hogy fedetlen körszentélyem nem nyújt elég védelmet.

– Irgalmas halál, könyörgöm, tégy szabaddá! – tenyereimet imára emelve az est felhőtlen egéhez fohászkodom.

Az egyik csillag megsajnál és lepottyan. Halk csengettyűszóval a lábaim előtt ér földet. A fűszálak végein, amelyeket megérint, növekedni kezd a fénypont, mígnem a csillagból egy kristályszerű buborék születik. Kíváncsian figyelem, mint terebélyesedik s lebeg egyre feljebb, fénysebet ejtve az éjszaka sötét testén. Azután a buborék rácsszerű fénypontokká változik, a pontocskák mozogni kezdenek, s egy alakot rajzolnak ki elém a levegőbe. Az alak lassan egy tündértestté szilárdul. Hegyes fülű, lepkeszárnyú, talpig lila lény néz rám, nagyon sötét szemeiben megpillantom önmagam képmását. Egész testéből lila tündérpor árad, melytől aurája még álomszerűbbnek látszik. Hátborzongatóan hosszú és hegyes ujjai ezüsthéjű tenyérben végződnek. Egyiket felemeli, mire a kezében megjelenik egy alma.

– Ez itt a szabadságod. Ha ezt megeszed, meghalsz – hangja mézédés, köztem és az alma között jártatja tövises tekintetét.

A megoldás egy karnyújtásnyira, de vajon érdemes elhagyni egy életnyi rabságot egy végtelenért? Ekkor a herceg a nevemet kiáltja. Hátrafordulok, hogy lássam, ideért-e már, de csak a fák durva törzse visszhangzik.

– Döntened kell! – szól a tündér. Nincs helye habozásnak. Tudom, hogy mi az, amit nem akarok. Bal kezemmel az almáért nyúlok.

Kerek, fényes héjú, sötétpiros, hibátlan és gyönyörű. Nézegetem egy ideig, óvón megsimítom, hogy érezzem sikamlós felületét. Eközben a tündér lila szemöldökét felvonva, kimeresztett, vérmes szemeivel engem figyel. Mohón falni kezdem az almát, bízva abban, hogy kifejti ígért hatását. Lédús és édes, íze valódi megváltás halálra éhezõ bensõm számára.

A hangok erősödnek. A herceg közel jár.

A megevett alma folyékony méreggé alakul át bennem, és csordultig tölti testem minden élő szegletét. Oly mély álmodást ígérő ópium, melyből nincs többé ébredés. Fuldoklani kezdek, a tudóm elszorul. Kiejtem kezemből a tövig rágott csutkát, és a mellkasomhoz kapok, a szívemhez, amely minden lélegzetvételemmel érezhetően lassul. Hallom a szívverésem, lelkem keserves nyöszörgését, midõn odabenn rekedt, és képtelen kitörni. A csalfa tündér hófehér, túhegyes fogsorát kivillantva mosolyog. Megtántorodom, pánik fog el, amikor ránézek: ez hamis szabadság. A szívem egy mélyet dobban, majd megáll, s én ernyedten omlok össze. Amint testem a földre zuhan, a tisztás fűében kihuny minden fény, a tündér pedig zizegõ káprázattá lesz és tovatûnik.

A ló riadtan megtorpan, és nyerít egyet a fűben heverõ akadály látán. A herceg hevesen megrántja a kantárt, majd lova berzes sörénye felett előre pillant, hogy megnézzze, mitõl ijedt meg az állat. Valami feketeség domborodik a halkán lengedezõ, lágysz fűben. Amint a sápadt holdfény ráhull az arcra, a herceg felkiált:

– Istenem, de hisz ez a hercegnõ!

Szaporán ugrik le a lóról, csizmája talpa csúszós dobbantást hallat, amint a földnek csapódik. A lányhoz fut és térdre zuhan. Ijedten megtapogatja a hercegnõ arcát és mellkasát. A test görcsösen

Tetszett? Rendeld meg a kötetet közvetlenül a szerzótől,
és olvasd el a kötetben szereplő összes novellát!

sofia.hu/rendeles

Hámori Zsófia

Írj nekem: uzenet@sofia.hu

www.sofia.hu

facebook.com/authorsofia

Tartalom

A padlás	7
Január	16
Ébredés	23
Isabel mackója	33
Hegek	48
Nincs idő!	58
Körhinta	69
A látomás	76
Khazun, a lélektolvaj	84
Függő	115
Sasok öltönyben	119
Terror	125
Tizenöt perc	132

Hámori Zsófia
NINCS IDŐ!

Magánkiadás

Borító: Matsuoka Yoko
Felelős szerkesztő: Kelemen Livia
Tipográfia és tördelés: Kalmár Gergely

Nyomdai kivitelezés és kötészet: Print Invest Magyarország-H Zrt.
Felelős vezető: Ványik László elnök-vezérigazgató

ISBN 978-3-9524600-1-6